

den lokale befolkning — ellers vil der være tekniske vanskeligheder ved også at trække det ind i lokal forsyning —, eller får tilslutning til et andet, bestående, lokalt vandværk. Efter gældende ret og efter KF kan den skadelidende ejendoms ejer dog næppe tvinges til en sådan tilslutning, og heller ikke nærværende forslag giver hjemmel til at gennemtvinge tilslutningen, med mindre forholdet omfattes af forslaget § 25, stk. 2. Ud over disse afhjælpningsformer kan der blive spørgsmål om at afhjælpe skaden for en række ejendomme ved at oprette et nyt „vandmangelsvandværk“ og lade det forsyne ejendommene. Efter gældende ret kan man heller ikke tvinge den skadelidende grundejer til at slutte sig til et sådant værk, men en regel om tvangsmæssig tilslutning til vandmangelsvandværker foreslås i KF § 11, nr. 6 b, og i nærværende forslags § 19, stk. 2, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit 1 a. Bortset fra denne regel har indenrigsministeriet ikke fundet det nødvendigt at optage bestemmelser om udformningen af erstatningsydelsen i lovtæksten.

Med hensyn til § 19, stk. 2, om tvangsmæssig tilslutning til vandmangelsvandværker bemærkes, at bestemmelsen, som nævnt, bygger på KF § 11, nr. 6 b. Reglen er begrænset til tilfælde, hvor det skadegørende vandforsyningsanlæg volder skade ved sin *drift*, idet en midlertidig skade ved dets *oprettelse* — f. eks. ved pumpning på en senere opgivet prøveboring — næppe kan føre til oprettelse af et vandmangelsvandværk. Man har endvidere mildnet betingelserne, idet det efter forslaget er tilstrækkeligt, at oprettelsen af vandmangelsvandværket findes teknisk, økonomisk eller hygiejnisk ønskelig, medens det ikke er nødvendigt, at den er „samfundsmæssigt ønskelig“.

Medens der efter KF principielt skal stræbes efter oprettelse af et privat vandværk, stilles kommunalbestyrelsen efter § 19, stk. 2, frit med hensyn til straks at lade værket opføre som offentligt. Ligesom efter KF kan vandværket kun gennemføres som privat, hvis samtlige de grundejere, der agtes inddraget under værket, er enige i oprettelsen og inddragelsen, jfr. herved § 9, stk. 1, i mønstersundhedsvedtægten for Københavns omegnskommuner, hvorefter en allerede bebygget ejendom ikke mod ejerens vilje kan inddrages under et privat vandværk. Udover inddragelse af bestående bebyggelser kan landvæsenkommissionen bestemme, at fremtidige bebyggelser, der vil ligge naturligt for vandværket, skal have pligt til at slutte til det. I så henseende har man i modsætning til KF anset det for rigtigt at give mulighed for tilslutningspligt også til private vandværker, hvilket vil

stemme med ordningen for fremtidige bebyggelser i § 9, stk. 1, i mønstersundhedsvedtægten for Københavns omegnskommuner og med de bånd, der ofte lægges på kommende bebyggelser i sommerhusudstykninger. Skulle landvæsenkommissionen nære betænkelse ved at påbyde tilslutning til et privat vandværk med overtagelse af solidarisk ansvar, kan den — eventuelt under en særlig sag efter § 23 — bestemme, at grundejeren kun skal tilsluttes som almindelig kunde. Det vil undertiden kunne være tvivlsomt, hvilke ejendomme tilslutningspligten skal omfatte. Det er ikke en betingelse, at ejendommen selv er ramt af grundvandstandssænkningen, men hvis en grundejer, der ikke er ramt af sænkningen, lider tab ved at blive inddraget under vandværket, må den vandforsyning, der er årsag til sænkningen, betale erstatning til grundejeren efter reglerne i stk. 1, jfr. om betingelserne for en sådan erstatning § 25, stk. 3. Indvindingen på vedkommende ejendomme vil formentlig ofte være af den i § 11 nævnte art, men også § 12- og 13-anlæg vil kunne inddrages. Det bør dog påses, at grundejeres f. eks. erhvervs-mæssige interesser i at beholde deres egen indvinding ikke trædes for nær, jfr. 1961-betænkningen side 45, spalte 2.

§ 19, stk. 3 og 4, svarer til KF § 11, nr. 6 c, 1.-4. pkt. Det bemærkes navnlig, at 1926-lovens præklusive frist for fremsættelse af erstatningskrav foreslås ophævet, jfr. i øvrigt bemærkningerne i kommissionsbetænkningen side 46-47. Bestemmelserne i KF § 11, nr. 6 c, 5. og 6. pkt., er optaget henholdsvis i forslaget § 18, stk. 1, nr. 7, og forslaget § 62.

Til § 20.

1926-lovens § 8 giver bl. a. regler for, hvorledes vandforekomsterne skal fordeles, hvis flere ansøgere er interesseret i dem. Disse regler er videreført i KF § 12, stk. 1.

Nærværende forslags § 20, stk. 1, svarer til KF § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 20, stk. 2, til KF § 12, stk. 1, 4. pkt. KF § 12, stk. 1, giver herudover, til dels i overensstemmelse med 1926-loven, en række yderligere regler for fordelingen. Det udtales således, at der først må tages hensyn til lokale anlæg for befolkningens almindelige forsyning med vand og til sådanne anlæg, der forsyner de nærmestliggende kommuner, og derefter til de mere fjerntliggende, dog således, at kommissionen kan give et anlæg, der har større betydning for almenvellet, fortrin, hvis forholdene taler for det. Det udtales endvidere, at der ved fordelingen af vandet mellem lokale interesser og andre interesser må tages hensyn til, om nogen af ansøgerne med rimelig bekostning kan skaffe sig det nødvendige vand andetsteds